

Hồi 7

Trên Đường Thanh Thành

Bát Diện Tỳ Hưu nghe đến đây như lửa đổ thêm dầu quất lớn:
- Lẽ nào bốn tọa không thể thu phục được người?

Nói xong liền vung thanh Tử Kim Chùy ở trong tay lên "vù!" một tiếng, cây binh khí nặng ước khoảng ba mươi cân đổ ập xuống đầu Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong cười nhạt cất lời:

- Sợ rằng không dễ dàng như người nghĩ!

Chưa nói xong tay chàng khẽ rung thanh kiếm trong tay lên kèm theo tiếng rít nhằm cây Tử Kim Chùy chém xuống.

Bát Diện Tỳ Hưu cười thâm:

- Cây binh khí trong tay ta đây chính là dùng Tử Kim chế thành, mãnh lực uy vũ vô cùng, xú quỷ này quả là đại, lại dám dùng bảo kiếm để đỡ, coi bảo kiếm trong tay người có gãy hay không?

Nghĩ đến đây lại vận thêm hai thành công lực vào tay, muốn đập gãy thanh kiếm của Tần Lâm Phong.

Hai binh khí sắp sửa chạm vào nhau, Bát Diện Tỳ Hưu đột nhiên cảm thấy thanh kiếm trong tay hẫc sắc bên kinh người, định rút Tử Kim Chùy về nhưng mà đã muộn một bước.

Chỉ nghe "soang" một tiếng, một tiếng chấn động cả đại sảnh.

Tần Lâm Phong cảm thấy hồ khẩu tay đau buốt lập tức thu kiếm thối lui ba bước, nhìn lại kiếm vẫn không có chút mảy may hư tổn, lúc này mới yên tâm, ngược mắt nhìn...

Chỉ thấy Bát Diện Tỳ Hưu đang kinh ngạc nhìn cây Tử Kim Chùy trong tay đã bị chém mất đi một khúc, mặt lộ vẻ tiếc nuối, mắt tràn sát cơ nhìn về phía Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong thần thái tự nhiên nói:

- Sao, Đinh Đường Chủ, tiếp tục chứ!

Bát Diện Tỳ Hưu đau lòng vì binh khí đã bị gãy, lại bị khiêu khích như lửa đổ thêm dầu, cất tiếng thóa mạ:

- Xú quỷ, ta thí mạng với ngươi.

Vừa thốt liền hoa cây Tử Kim Chùy ở trong tay những tiếng "vù! Vù" liên tục phát ra, kinh phong ào ạt phóng về phía hắn.

Tần Lâm Phong nhận thấy chiêu thức hiểm độc không dám xem thường lập tức thi triển hai mươi hai chiêu thức Thái Cực Kiếm tuyệt chiêu của sư môn, đối phó với chiêu thức của gã.

Hai mươi hai thức Thái Cực Kiếm pháp là do tổ sư của bốn phái khổ bao tâm huyết nghĩ ra, lấy nhu chế cương, lấy tĩnh chế động, một người có thể địch nổi trăm người.

Tần Lâm Phong xử dụng pho kiếm pháp này đối phó với thế công mãnh liệt cây Tử Kim Chùy quả là thích hợp.

Bát Diện Tỳ Hưu thành danh trên giang hồ đã mấy chục năm, lại được bang chủ Loa Sanh Bang ủy thác cho trọng trách đường chủ Loa Sanh Bang, võ công nếu trong một vài chiêu có thể đả bại gã thì không phải là chuyện dễ dàng.

Mười chiêu trôi qua cả hai người dần dần thi triển tuyệt học của mình, thân pháp mỗi lúc một nhanh, chỉ nhìn thấy hai luồng ánh sáng một tím, một xanh cuốn vào nhau, lúc tiến lúc lui, áp lực rất mãnh liệt.

Bát Diện Tỳ Hưu vừa đánh vừa thầm kêu khổ, không biết làm thế nào, rõ ràng là gã đã vận dụng hết toàn bộ công lực vào cây Tử Kim Chùy, ai biết được chiêu thức vừa xuất ra đã trở nên mềm nhũn, hình như đã bị sức hút vô hình của đối phương, khiến không thể phát huy hết được mãnh lực.

Thực ra đây chính là điểm huyền ảo lấy tĩnh chế động, lấy nhu chế cương, làm sao gã biết được huyền cơ.

Tần Lâm Phong trong lúc giao đấu cảm thấy rất nhẹ nhàng như không mất một chút sức lực gì.

Chớp mắt, đã qua mười lăm chiêu, Tần Lâm Phong vừa đánh vừa nghĩ thầm:

- Ta hiện nay đang bị vây khốn, đối phương nếu sử dụng chiến thuật Xa Luân Chiến đánh đến khi nào mình ngã gục xuống, đến lúc đó không biết tính mạng mình sẽ ra sao, chỉ bằng cứ khắc chế từng tên, từng tên một...

Nghĩ đến đây, chàng bèn lộn ra phía sau, hóp một luồng chân khí, bắn mình lên cao hơn trượng, từ trên không trong tư thế đầu cắm xuống trước, chàng cất tiếng hét như sấm dậy:

- Coi chiêu!

Vì muốn tốc chiến chàng đã xuất chiêu Phụng Hoàng Tam Điểm Thủ được rút ra từ pho Thiên Đẳng Kiếm trong cuốn Tiểu Thiên Lục.

Bát Diện Tỳ Hưu, thấy thân hình hấn lơ lửng ở trên không, biết hấn thi triển tuyệt chiêu.

Đang trong lúc bối rối, thấy trước mặt có một luồng ánh sáng xanh chụp xuống, trong đó bắn ra ba tia sáng lạnh, đang ngấm vào một điểm xuống.

Lúc này, gã chỉ kịp lùi lại sau bảy bước.

Cái thối lui này của gã, tạm thời đã tránh được chiêu thức ảo diệu Phụng Hoàng Tam Diệu Thủ, không ngờ đối phương cứ như hình với bóng mà bám theo gã, lại tiếp một chiêu Xuân Hoa Thổ Nhụy phóng về phía bụng.

Bát Diện Tỳ Hưu lúc này bộ tấn không còn vững, muốn tránh cũng không kịp, hồn bay phát tán, chỉ kịp mở miệng kêu lên một tiếng:

- Mạng ta hết rồi.

Xoẹt! Một tiếng.

Bát Diện Tỳ Hưu thấy bụng hơi mát, cứ nghĩ rằng bụng của mình đã bị kiếm chém đứt, trong lúc hoảng sợ hét lên một tiếng, ngồi phịch xuống đất, nhưng khi gã nhìn kỹ lại, chỉ thấy Tần Lãm Phong ôm kiếm đứng cười, dường như không có chuyện gì, gã lúc này cúi đầu nhìn xuống dưới...

A! Thì ra tiếng "xoẹt" lúc nãy là tiếng đứt của cái đai lưng, tuyệt không phải tiếng đứt của ruột gan, gã bất giác thất kinh.

Gã lúc này mới hoàn hồn trở lại, biết là đối phương hạ thủ lưu tình, nếu không có lẽ ruột mình đã đổ ra rồi.

Nghĩ đến đây, gã đứng bật dậy hai tay chấp lại, cung kính tạ lễ:

- Đinh Ngao này không phải là đối thủ, nhưng Tần Thiệu hiệp đã lưu tình, tại hạ rất lấy làm cảm kích.

Nói xong, không đợi trả lời, gã cúi xuống xốc quần, quay người phóng đi.

Tần Lâm Phong thấy cảnh tượng đó, lấy làm tức cười, chàng thâm nghĩ:

- Gã tuy thân ở trong giới hắc đạo nhưng hai câu nói vừa rồi của gã cũng chứng tỏ con người này rất quang minh, sau này nếu có gặp lại, ta cũng phải khuyên gã một chuyến.

Thác Thiên Thần Quân lúc này bước lên nói:

- Tần Thiếu hiệp thân oai cái thế, không đầy ba mươi chiêu mà đã thu phục được Đinh đường chủ, lão phu đây rất lấy làm cảm phục.

Tần Lâm Phong lập tức đáp:

- Không dám, bang chủ quá khen rồi.

Thác Thiên Thần Quân lại nói:

- Như vậy, lão phu đây ra tay không tiếp chiêu thiếu hiệp, trong vòng ba mươi chiêu, nếu thắng được lão phu nửa chiêu, lão phu đây sẽ lập tức truyền lệnh cho đệ tử bốn bang đưa thiếu hiệp xuống núi, thiếu hiệp thấy thế nào?

Tần Lâm Phong tra kiếm vào vỏ đáp:

- Cung kính không bằng phục mạng, tại hạ đây tay không để đấu với bang chủ. Nếu bang chủ thắng được tại hạ nửa chiêu, thì thân này sẽ do bang chủ quyết định.

Thác Thiên Thần Quân "ha ha!" cười cao giọng nói:

- Tần Thiếu hiệp quá coi thường lão phu rồi, xuất ngôn phá thạch lão phu quyết không nuốt lời.

- Mời!

Nói xong lão khoanh tay thủ thế.

Tần Lâm Phong là người tính khí kiêu ngạo, chàng lập tức xuất chiêu Đồng Tử Lễ Phật bộ tấn vững chắc, cất lời:

- Du Bang chủ xin mời xuất chiêu.

Thác Thiên Thần Quân thấy chàng kiêu ngạo như vậy, trong lòng bất giác phục thâm, nhưng vì lão là thân phận tiền bối nên không tiện ra tay trước, đành nói:

- Tần Thiếu hiệp nếu không xuất chiêu, lão phu đành thất lễ.

Nói xong tay lão hoa lên, một luồng ánh sáng trắng bắn về phía trước mặt hấn chiêu thức như tuyết lạc mưa sa, phóng liền một lúc sáu chiêu.

Tần Lâm Phong lách khỏi thế chưởng, lập tức đổi bộ pháp, phóng bảy chưởng về phía lão, đồng thời chân quét ra bốn cước.

Chiều thức vừa khai, bóng chưởng bao trùm đại sảnh. Chưởng khí ghê người, bức những người có mặt trong sảnh bất giác phải lui lại ba bước, trường ác đấu này từ trước tới nay quả chưa từng thấy qua.

Thân pháp của hai người đan qua đan lại trong đại sảnh, cát bụi bốc lên mịt mù. Đã qua mười chiêu, những người có mặt trong sảnh không làm thế nào nhận rõ được thân pháp của họ.

Thác Thiên Thần Quân không hổ là chí tôn của một bang, qua mười lăm chiêu lão chiếm được thế thượng phong, song chưởng bao trùm toàn thân của Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong trong thế thất thủ, chỉ còn lách đông né tây để thủ thế, lòng thầm nghĩ:

- Quả không hổ danh bang chủ Loa Sanh Bang, nếu ta không mau thi triển Chấn Thiên Chưởng sợ rằng cũng khó tránh được năm chiêu nữa...

Nghĩ đến đây, chưởng pháp của chàng đột nhiên biến đổi, quái dị xuất hiện hóa giải chưởng lực của lão, giành lại thế chủ động, liên tục phóng chưởng về phía lão.

Thác Thiên Thần Quân thấy chiều thức quá ư kỳ ảo, trong nhất thời không thể nhận ra là chiều thức của môn phái nào, vô phương hóa giải, tay chân rối loạn đành phải thủ thế ứng chiến.

Đã qua hai mươi bảy chiêu, Thác Thiên Thần Quân vừa lách mình cho chưởng lướt qua mặt, thì hạ bàn đã bị chân trái của Tần Lâm Phong quét đến, liền nhảy lên không đến lưng lão, lão định quay đầu tiếp chiêu, bất ngờ thấy sau lưng hơi lạnh.

Xệt! Một tiếng Thác Thiên Thần Quân biết mình đã thất thế mặt đỏ bừng đầy hổ thẹn, đứng ngây ra trong sảnh.

Vốn là Tần Lâm Phong nhân lúc thấy lão co chân để tránh cước của mình, lập tức thi triển thân pháp như một ánh chớp lộn về phía sau lưng của lão, xuất chiêu Âm Độ Trần Thương búng ra ba luồng chỉ, chỉ phong xuyên qua lớp áo, tạo thành ba cái lỗ ở sau lưng lão, chàng đã nương tay nên cũng chưa tổn hại đến da thịt.

Thác Thiên Thần Quân thấy sau lưng mát lạnh tuy chỉ là lớp áo bị rách, nhưng lão kinh sợ toàn thân lạnh tẩm mồ hôi.

Tần Lâm Phong song chưởng chấp lại, khom lưng hành lễ nói:

- Tại hạ nhất thời thâm chiều không kịp, đã mạo phạm đến bang chủ mong thứ lỗi.

Cửu Thủ Sư Tử Tào Châu Võ, Thiên Sát Hàn Thuận, Địa Sát Hàn Xương, Nhân Sát Hàn Thịnh thấy Bang chủ bị bại lập tức rút binh khí định xông lên tiếp ứng.

Thác Thiên Thần Quân quát lớn:

- Đứng lại, các người định biến lão phu thành kẻ thất hứa hay sao còn không mau lui.

Đợi bốn người lui về vị trí, lão tiếp:

- Tần Thiệu hiệp, tâm địa nhân hậu, hạ thủ lưu tình, lão phu đây muôn vàn cảm kích, hà hà... Trường giang lớp sau đồn lớp sóng trước, ta hình như đã già rồi.

Giọng nói có đầy cảm khái.

Tần Lâm Phong nhìn thấy người này tác phong lỗi lạc, lòng bất giác khen thầm vội cất tiếng:

- Du Bang chủ xuất lãnh bốn bang giải vây cho tại hạ ở Lạc Vân Cốc, tại hạ đây vẫn chưa báo đáp, nay lại thốt ra những lời này, tại hạ thật cảm thấy hổ thẹn.

Thác Thiên Thần Quân hổ thẹn nói:

- Lão phu đây cũng không muốn giấu giếm nữa, hôm đó xuất lãnh đệ tử giải vây cho thiếu hiệp ở Lạc Vân Cốc, mục đích cũng chỉ là muốn thiếu hiệp gia nhập bốn bang, đồng thời cũng muốn chiếm đoạt Tiểu Thiên Lục mà thôi. Hôm nay được Thiệu hiệp lưu tình, sau này nếu có việc gì cần đến bốn bang, lão phu đây nhất định sẽ giúp sức.

Tần Lâm Phong thấy lão đầy hào khí trong lòng thầm nghĩ những tội ác của Loa Sanh Bang chưa hẳn đã đúng như lời đồn đại của giang hồ, chàng bèn lên tiếng:

- Du Bang chủ đã có tấm lòng như vậy tại sao lại thu nạp toàn những đệ tử phạm pháp.

- Chưa hẳn như thế.

Thác Thiên Thần Quân lại tiếp:

- Cách nhìn của lão phu đối với chữ "pháp" nói ra thì dài, không bằng để lão phu hỏi thiếu hiệp một câu.

Lão ngưng một chút lại nói:

- Xin hỏi thiếu hiệp trước nay đã từng phạm pháp chưa?

- Chưa từng.

- Tốt.

Thác Thiên Thần Quân lại tiếp:

- Nhưng mà hiện nay phe bạch đạo đang bị trúng gian kế của gian tặc cứ nhất định cho rằng thiếu hiệp là hung thủ, cứ một mực bắt cho được thiếu hiệp để xét xử. Xin hỏi thiếu hiệp lúc đó làm sao ứng phó?

Tần Lâm Phong suy nghĩ một chút hỏi lại:

- Nếu như tại hạ cùng với họ đến trước công án để biện minh thì sao?

Thác Thiên Thần Quân cười nhạt đáp:

- Họ đang muốn bắt thiếu hiệp, thì thiếu hiệp lại đến nộp mạng, không cần biết đúng sai, vậy có phải là phí đi tính mạng hay không?

- Cái này... tới lúc đó đành phải động thủ.

Tần Lâm Phong ập ứng.

Thác Thiên Thần Quân nhếch mép nói:

- Động thủ thì đã thương người, đã thương người thì là phạm pháp, họ có thể đã thương thiếu hiệp, nhưng thiếu hiệp đã thương họ thì lúc đó tội chồng lên.

Tần Lâm Phong cứng miệng...

- Bản thân người vô tội, trong cái tình huống bức bách này hóa ra lại là kẻ phạm tội.

- Trong đệ tử của bốn bang cũng có mấy người như tình cảnh của thiếu hiệp hiện nay, số còn lại đều là do hoàn cảnh bắt buộc, thiếu hiệp không thể trách họ được.

- Đây là nguyên do sáng lập Loa Sanh Bang của lão phu, còn những câu nói mà thiếu hiệp đã từng nói qua cũng chính là tôn chỉ của bốn bang đó là: "Ngửa mặt không thẹn với lương tâm" bất luận những cái khác đều không kể đến.

Tần Lâm Phong gật đầu đáp:

- Một ngày gặp mặt quân tử, còn hơn đọc sách mười năm, hy vọng sau này quý bang hành sự cứ theo tôn chỉ đó mà làm, thì quả là tạo phúc cho võ lâm.

Thác Thiên Thần Quân quay đầu dặn dò thuộc hạ:

- Truyền lệnh của bốn bang chủ hộ tống Tần thiếu hiệp xuống núi.

Tần Lâm Phong chấp tay nói:

- Không dám phiền đến quý bang, tại hạ đây có việc phải làm, tự mình xuống núi cho tiện.

Nói đến đây chàng lại quay mặt lại hỏi Địa Sát Hàn Xương:

- Xin hỏi tôn giá, ba tháng trước đã dùng chưởng lực gì đã thương sư muội?

Địa Sát Hàn Xương ấp úng nói:

- Cô nương đó đã bị Âm Phong Chưởng của tại hạ.

- Tại sao tại hạ vận công trị thương cho nàng vẫn không có chút công hiệu.

- Âm Phong Thấu Cốt, toàn thân sợ lạnh, nếu không sớm kịp thời chữa trị, hàn độc thâm nhập tâm mạch, lúc đó sợ rằng Hoa Đà tái thế cũng đành phải bó tay, thiếu hiệp lúc vận công chữa trị do không đủ hỏa hâu nên không thể ép được hàn độc ra ngoài, tại hạ đây cũng không có cách giải cứu!

Tần Lâm Phong lộ vẻ âu sầu hỏi tiếp:

- Lễ nào khắp thiên hạ cũng không có thuốc giải?

Địa Sát Hàn Xương suy nghĩ một chốc rồi đáp:

- Nếu như có một viên Hỏa Long Bồi Nguyên Hoàn của Hồi Xuân Thủ nhất định trị khỏi, nhưng đáng tiếc là lão đã chết rồi.

Thác Thiên Thần Quân chen vào quát:

- Đùng nhiều lời, còn thuốc gì có thể chữa được, mau nói ra cho Tần thiếu hiệp đi.

Địa Sát Hàn Xương lại nói:

- Trừ phương thuốc này ra, tiểu đệ cũng không biết được còn thuốc gì chữa được Âm Phong Chưởng.

Tần Lâm Phong nghe đến đây, trong lòng vô cùng buồn bã, quay mặt lại nói với Thác Thiên Thần Quân:

- Sư phụ Nhu Kiếm Truy Hồn bị người cho là tại hạ sát hại, tại hạ hiện vẫn đang điều tra tung tích của hung thủ. Nhưng tại hạ với Đường Hiểu Văn, giọt máu còn lại duy nhất của ân sư còn yêu thương hơn mạng mình. Kính mong bang chủ sau này trên bước đường giang hồ, nếu có gặp cũng xin chiếu cố đến nàng, thì tại hạ đây dù cho xuống đất cũng nguyện báo đáp.

Chàng nói xong cung kính hành lễ, rồi nói:

- Hẹn ngày tái ngộ.

Thân pháp chợt hoa lên, phóng nhanh xuống núi.

Tần Lâm Phong sau khi rời khỏi tổng đàn của Loa Sanh Bang, ra khỏi sơn trại ngửa mặt nhìn trời thấy đêm đã khuya, đang định thi triển khinh công để rời khỏi dãy núi hiểm trở này, đột nhiên tiếng muỗi vo ve vang lên bên tai:

- Xú tiểu tử, lão phu cả đời chưa từng phục ai, hôm nay có thể nói rằng chịu phục người rồi.

Tần Lâm Phong liếc nhìn xung quanh không thấy một bóng người, đành phải tiếp tục mở miệng:

- Lão tiền bối quá khen, văn bối đây thật không dám nhận.

- Đừng khách khí, đám người này đã được người cảm hóa ngày sau nhất định sẽ rời khỏi con đường xấu, người trong lúc vô tình đã thay mặt võ lâm giải trừ không ít sát kiếp.

- Tại hạ không dám!

Tần Lâm Phong lại lớn tiếng hỏi:

- Văn bối đây rất ngưỡng mộ, không biết tiền bối có thể hiện thân cho văn bối diện kiến hay không?

- Ngưỡng mộ con khỉ, thấy mặt ta sợ rằng người ba ngày không dám ăn cơm, có việc khác tìm người, đi đi.

Tần Lâm Phong cất tiếng kêu:

- Lão Tiền bối...

Vẫn không có chút hồi âm, biết là đi khỏi, chàng bèn thi triển khinh công về phía trước.

Trên đường đi, trong đêm tối, trời bỗng sấm chớp liên hồi, đột nhiên mưa đổ xuống.

Tần Lâm Phong trong lòng có việc gấp cần phải làm, nhưng trong dãy núi dài vô tận ngay đến cả một nơi tránh mưa cũng không có, đành đội mưa mà phóng đi, chỉ muốn lập tức rời khỏi nơi đây.

Vừa mới qua khỏi góc núi, thấy trên sườn núi xa xa thấp thoáng có ánh sáng, trong lòng chàng bất giác kinh ngạc, lộn người mấy vòng phóng về phía đó. Gần đến nơi thấy ánh sáng phát ra trong một hang núi, chàng bèn nhẹ nhàng tiến lại gần.

Khi cách miệng hang khoảng chừng hai ba bước đột nhiên nghe thấy âm thanh của một cô nương:

- Quận Chúa, nơi đây còn cách núi Thanh Thành bao xa?

Lại nghe thấy thanh âm thánh thót từ miệng cô gái khác:

- Còn bao xa ta cũng không được rõ. Nếu trên đường không có chuyện gì xảy ra, chúng ta có lẽ sẽ đến kịp.

Tần Lâm Phong nghe người trong động nói đi đến núi Thanh Thành, như mục đích mình, chàng bèn tập trung tinh giác bước vào động, khẽ liếc nhìn vào trong.

Thì thấy trong động có năm thiếu nữ xinh đẹp ngồi xung quanh đống lửa đốt bằng củi khô, đang hong khô những bộ y phục bị nước mưa.

Thiếu nữ mặc áo vàng mặt hướng ra ngoài động hình như là người đẹp nhất, lông mi cong vút, răng trắng như ngà, môi mọng chúm chím, lúc này đang cầm một cành củi khô bói bói đống lửa trên mặt đất.

Bốn cô nương còn lại đều mặc y phục xanh, trên đầu búi tóc, tuổi ước độ khoảng mười sáu, mười bảy.

Cứ nhìn y phục của họ, người mà lúc nãy được xưng là Quận Chúa có lẽ chính là cô nương mặc áo vàng, bốn cô nương còn lại hình như chỉ là thuộc hạ.

Cô nương mặc áo xanh, ngồi bên trái lên tiếng:

- Trận mưa này thật tức chết người, đến bây giờ y phục vẫn chưa khô!

Cô nương mặc áo xanh ở bên phải tiếp lời:

- Đúng đó, bọn ta đang muốn tranh thủ thời gian đi cả đêm, mưa như vậy không biết có đến kịp hay không?

Cô nương mặc áo xanh ngồi quay lưng lại lên tiếng:

- Chậm một chút cũng không sao! Có phải là Tứ Đại Hộ Pháp của đảo ta ba ngày trước đã lên đường rồi hay không! Nô tì nghĩ, đã có bốn người ra tay, Đà Long Đảm nhất định sẽ lọt vào tay của chúng ta.

Cô nương áo vàng mím môi khẽ quát:

- Bốn người họ tuy rằng công lực cao tuyệt, nhưng lúc Đà Long Đảm xuất hiện sẽ hấp dẫn các môn phái của võ lâm đến tranh đoạt, đến lúc đó địch đông ta thế cô cũng chưa biết sẽ lọt vào tay ai? Nha đầu, người dám mở miệng cuồng ngôn...

Thu nhi cười lớn nói:

- Không phải nô tì dám mở miệng cuồng ngôn, nếu bốn người bọn họ mà không lấy được, đến lúc đó còn Quận Chúa của nô tì đây?

Thiếu nữ áo xanh khác lại chen vào:

- Phải đó!

- Chỉ cần Quận Chúa vung gót chân, sợ rằng khắp võ lâm Trung Nguyên cũng không có đối thủ, sợ gì địch đông hay ít.

Hoàng Y Thiếu Nữ mắt hơi ướt lệ, nhìn cô gái vừa nói rồi đáp:

- Hạ nhi, ngươi đừng ép ta. Ta chỉ sợ nếu ra tay sẽ tạo ra không ít trường sát kiếp.

Nói đến đây nàng ngưng lại một chút, như tự nói với mình:

- Làm sao mà đoạt được Đà Long Đả mà không đả thương người thì tốt hơn.

Nói xong, mắt phụng ngấn lệ nhìn ra ngoài cửa động.

May mắn là Tần Lãm Phong đã sớm phòng bị không kịp để nàng phát giác đã vụt vùi đầu vào chỗ núp, chàng nghĩ thầm:

- Cô nương nay khẩu khí quá lớn, nghe lời của ư thì coi võ lâm Trung Nguyên không vào đâu cả, những lời có vẻ nhân từ, không muốn tạo ra một trường sát kiếp.

Nghĩ đến đây, chàng lại nghe thấy tiếng một thiếu nữ khác:

- Quận Chúa, rốt cuộc thì lúc nào Đà Long sẽ xuất hiện?

Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ nói:

- Tụ Lý Càn Khôn Gia Cát Minh cánh tay phải của phụ thân làm sao có thể tính sai được?

Hạ nhi tiếp lời hỏi:

- Nhưng lão đã tính Đà Long sẽ xuất hiện vào giờ nào?

Hoàng Y Thiếu Nữ tiếp đáp:

- Ai nói không tính được, chỉ vì ta không muốn nói cho các ngươi biết thôi đấy.

Xuân nhi nói xen vào:

- Quận Chúa nhất định đã biết, nếu đã biết thì nên nói thuộc hạ được biết để khỏi chờ đợi lo lắng.

Hoàng Y Thiếu Nữ môi điểm nụ cười đáp:

- Nói cho các người biết thì cũng không sao, nhưng người ngoài nghe được thì không lên.

Đồng nhi hình như chịu không được, lúc đấy mới lên tiếng:

- Nơi đây làm gì có người ngoài.

Hoàng Y Thiếu Nữ tinh nghịch nói:

- Không có! Người ta đứng ở ngoài đã lâu rồi?

Bốn thiếu nữ tướng Quận Chúa của họ nói đùa, tiện thể quay đầu ra phía cửa động để nhìn, vẫn không thấy có chút động tĩnh gì, Xuân nhi lại hỏi:

- Quận Chúa gạt thuộc hạ, đêm tối như thế này lại ở một nơi hoang vắng làm sao có người!

Hoàng Y Thiếu Nữ đáp:

- Các người không tin?

Nói đến đây, nàng quay đầu ra phía cửa động lên tiếng:

- Vị công tử nào đó xin mời hiện thân nếu như không, bọn chúng cho rằng bốn cô nương đây nhận xét sai!

Tần Lâm Phong thấy hành tung đã bị y thị phát giác, trong lòng bất giác thầm phục bản lĩnh của cô gái áo vàng, chàng đành miễn cưỡng bước ra.

Bốn cô nương mặc áo xanh liền "a", lên một tiếng, nhìn thấy ngoài cửa động có một thanh niên xấu xí đang từ từ bước vào, họ chụm vào nhau để bàn tìm cách đối phó.

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này mới lên tiếng:

- Các người không được vô lễ, nếu không đừng trách ta.

Nói xong, cặp môi nhỏ nhẹ nhàng khép lại, khuôn mặt ngọc của nàng phản chiếu lên ánh lửa hồng, đỏ bừng lên có vẻ e thẹn, trông càng tuyệt mỹ.

Tần Lâm Phong bị ngây ra bởi lời nói của nàng, lúc này chàng không dám nhìn. Y chỉ cúi đầu, nghĩ thầm:

- Cô nương này, tướng mạo quả thật là tuyệt đẹp, sư muội Đường Hiểu Văn chỉ có thể sánh với bốn cô nô tì của nàng mà thôi.

- Công tử sao lại đứng ngây ra đó, nói chuyện đi chứ!

Tần Lâm Phong bị đánh thức bởi thanh âm thánh thót phát ra từ miệng của nàng, giật mình “à” lên một tiếng nói:

- Tại hạ đang muốn vào động để tránh mưa, nhưng cảm thấy không tiện nên đứng ở bên ngoài, chứ tuyệt không cố ý nghe lén các vị, mong các vị thông cảm.

Xuân nhi đứng ở bên cạnh nghe lời chàng nói có vẻ không lọt lỗ tai, chầu môi thốt:

- Cái gì mà cô nương với không cô nương, phải xưng là Quận Chúa mới đúng.

Đông nhi đứng ở bên cạnh phụ họa theo:

- Cũng may cho ngươi, Kim Diện bà bà nếu mà nghe được những lời nói này, sợ rằng một cái răng trong miệng của ngươi cũng không còn.

Tần Lâm Phong nghe đến đây có vẻ không hài lòng thầm nghĩ:

- Cô nương cũng là danh xưng, sao lại không thể kêu, bà lão mặt vàng kia có phải ba đầu sáu tay...

Nghĩ đến đây, lại nghe thấy tiếng của thiếu nữ áo vàng:

- Công tử đừng nghe hai nha đầu này nói bậy, thật ra Kim Diện bà bà cũng vì yêu ta, thế nhưng... Bà ta cũng thường vì lý do này mà hay đánh nhau với người.

Đến đây, nàng lại dịu giọng tiếp:

- Công tử, nếu như bà ta có ở đây, chỉ phiền công tử chịu khó kêu ta một tiếng là Quận Chúa, như vậy bà ta sẽ không đụng đến công tử đâu.

Tần Lâm Phong thấy nàng đã đẹp tính tình lại ôn hòa, tâm tánh nhân hậu, cũng không tiện làm phật ý nàng, đáp:

- Được! Cô nương có xưng Quận Chúa cũng không sao, nhưng không phải vì thế tại hạ sợ lão bà mặt vàng đó đâu.

Hoàng Y Thiếu Nữ mỉm cười, để lộ hai cặp má lúm đồng tiền, cất tiếng:

- Bốn cô nương đây cũng biết thế, xin đa tạ công tử.

Lúc này ngoài cửa động đột nhiên có tiếng quát:

- Tiểu tử nào dám nói không sợ ta? Có lẽ đã ăn tim gấu, gan hổ rồi chăng?

Chưa dứt lời, chỉ nghe tiếng y phục vang lên trong gió phàn phật, trong động thấy xuất hiện thêm một người, một bà lão mặt vàng như nghệ, tóc bạc trắng tay cầm quả trượng đầu rồng, độ khoảng trên dưới lục tuần.

Chỉ thấy bà lão mặt lộ vẻ tức giận, mắt trừng, nhìn Tần Lâm Phong quát hỏi:

- Người nói cái câu vừa rồi có phải là nhà ngươi hay không?

Hoàng Y Thiếu Nữ không để Tần Lâm Phong kịp nói vội cướp lời:

- Bà bà! Người ta vẫn chưa nói tới bà mà, bà bà hình như muốn nuốt sống người ta thế!

Kim Diện Bà Bà khom lưng hành lễ nói:

- Lão bà đáng chết, vừa rồi trong lúc giận quá quên thỉnh an Quận Chúa, mong Quận Chúa tha lỗi.

Nói xong khom lưng hành lễ rất mực cung kính.

Hoàng Y Thiếu Nữ vội nói:

- Ấy, bà bà, đã nói bao nhiêu lần rồi, sao lại cứ đa lễ như thế.

Kim Diện Bà Bà đáp:

- Đó là bốn phận của nô tài, mong Quận Chúa đừng bận tâm.

Nói xong thẳng người dậy, mắt vẫn lộ vẻ bức tức nhìn Tần Lâm Phong.

Hoàng Y Thiếu Nữ môi đào khẽ nở nói:

- Bà bà, bỏ đi, vị công tử đây cũng là người tốt không nên động thủ với người ta.

Kim Diện Bà Bà phóng tia nhìn lạnh lùng về phía Tần Lâm Phong hừ lên một tiếng nói:

- Nếu như không phải Quận Chúa của ta biết điều, có lẽ giờ này ngươi không còn có mặt ở đây rồi!

Tần Lâm Phong nén giận đã lâu lúc này hình như không còn chịu đựng được nữa khiêu khích nói:

- Không sai, nếu như không nể Quận Chúa của ngươi nhân hậu, giờ này ngươi cũng đã...

- Đã sao?

Kim Diện Bà Bà chưa nói xong quả trượng đầu rồng trong tay đã hươ lên định quét về phía chàng. Hoàng Y Thiếu Nữ lập tức ngăn cản, nói thỏ thẻ:

- Bà bà, không nên đánh nhau, chúng ta bàn việc chính thì hơn.

Kim Diện Bà Bà tức giận liếc nhìn chàng rồi lên tiếng:

- May cho ngươi!

Rồi quay mặt về phía thiếu nữ áo vàng nói:

- Quận Chúa, lão nô trên đường đến đây thăm dò được không ít tin tức, ngày mà Đà Long xuất hiện, chắc chắn ở núi Thanh Thành sẽ xảy ra một trường kiếp võ lâm.

Nói đến đây lại nhìn ra phía cửa động nói:

- Trời đã hơi sáng, mưa cũng đã dứt, Quận Chúa, xin mời lên đường để khỏi chậm trễ, tất cả tình hình lão nô đây đã tường thuật cả rồi.

Hoàng Y Thiếu Nữ đáp "Tốt!" lại hỏi:

- Điều nhi có đến cùng với Bà bà không?

- Có! Hiện đang đợi ở ngoài cửa động.

- Tốt chúng ta đi!

Hoàng Y Thiếu Nữ vừa dứt lời, thân nàng như một luồng khói lướt ra ngoài cửa động.

Kim Diện Bà Bà vẫn còn nét tức giận liếc nhìn Tần Lâm Phong một cái rồi cùng với bốn thiếu nữ còn lại phóng ra ngoài.

Tần Lâm Phong muốn gấp rút đến núi Thanh Thành để điều tra tung tích của sư muội, nay lại nghe võ lâm các môn phái cũng định đến Thanh Thành để tranh đoạt Đà Long, trong lòng như lửa đốt, vội lướt ra ngoài cửa động...

Vừa ra khỏi chàng bồng giật mình, thấy bên ngoài động có một con chim điều lông ánh sắc kim, thân thể to lớn, thần thái dũng mãnh, thiếu nữ áo vàng, cùng với Kim Diện bà bà và bốn cố nương nọ đang ngồi trên lưng quái điều sữa soạn bay đi.

Tần Lâm Phong trong lúc thất thần chỉ kịp nhìn thấy thiếu nữ áo vàng gật đầu với mình nói:

- Công tử, chúng ta chia tay ở đây!

Nói xong khẽ nhắc cánh tay ngọc ngà vỗ vào đầu quái điều lên tiếng:

- Điều Nhi, chúng ta đi!

Quái điều hình như nghe được tiếng người, chỉ thấy thân hình của nó lay động, đôi cánh giang ra quạt "vù!" một tiếng như cuồng phong, bay vút lên không.

Tần Lâm Phong đợi cho họ bay đi khuất mới thi triển thân pháp phóng về phía núi Thanh Thành.

Chàng đang bận tâm về mối an nguy của sư muội, lòng như lửa đốt, thi triển khinh công bất kể ngày đêm.

Vào một buổi trưa, Tần Lâm Phong đến một thị trấn có tên là Xuyên Tây, nơi đây cách Thanh Thành cũng không bao xa. Do mấy ngày liên tục không nghỉ ngơi trong bụng chàng lúc này như có kiến bò, chàng trầm nghĩ:

- Đã đến được đây dù gặp thế nào, cũng phải ăn no một bữa rồi đến núi Thanh Thành cũng chưa muộn.

Nghĩ đến đây chàng bèn kiếm một tửu lầu để dừng chân. Sau khi đi vào chàng bèn chọn một cái bàn để ngồi xuống...

- Xú tiểu tử, ít nhất cũng đang có một người muốn lấy đầu của ngươi, ngươi còn ló ra đây để ăn uống, đồ ngu!

Tần Lâm Phong đột nhiên nghe thấy âm thanh truyền âm nhập mật đã chỉ điểm mình ở Duyên Châu, biết được trong số thực khách ở tửu lầu này nhất định sẽ có mặt ân nhân, chàng liếc nhìn xung quanh một lượt.

Chỉ thấy trong số thực khách đến ăn ở góc tường phía bên phải có một lão ăn mày mặt mày dơ dáy đang ngồi bình thản nhấm nháp.

Tần Lâm Phong nhận ra đây chính là hóa tử ăn uống không trả tiền tại tửu lầu Tiên Cư ở Duyên Châu.

Lúc này chàng mới biết lão nhất định là dị nhân.

Nghĩ xong chàng mới bước về phía bàn lão ăn mày, chưa kịp mở miệng, đã thấy lão ăn mày gói tất cả bánh bao trên mặt bàn nhét vào trong ngực đưa mắt nhìn về phía Tần Lâm Phong nói:

- Phần của ta là do tên Xú tiểu tử này đảm trách, nhớ đừng để nó chạy.

Nói xong lão liền bước xuống lầu phóng đi mất hút.

"Xú tiểu tử" ba chữ này nghe rất quen thuộc. Chàng chợt hiểu ra lão này chính là người đã năm lần bảy lượt dùng truyền âm nhập mật chỉ điểm cho mình.

Nghĩ đến đây, chàng bèn lập tức phóng mình đuổi theo lão.

Ra khỏi tửu lầu, xa xa nhìn thấy Lão Hóa Tử đang lướt về phía núi Thanh Thành.

Tần Lâm Phong chỉ kịp hét lên một tiếng vận dụng mười thành công lực, lướt đi như một luồng khói, bám theo bóng lão, không đầy một tuần trà đã gần đuổi kịp lão.

Lão Hóa Tử quay đầu lại, thấy Tần Lãm Phong đã ở phía sau lưng mình không ngờ khinh công của hắn lại vượt trội cả mình, bất giác kinh ngạc đứng dừng lại, ngồi phịch xuống một tảng đá xanh ở ven đường mở miệng than:

- Lão Hóa Tử này không ngờ hôm này thua về tay người ta.

Tần Lãm Phong biết lão nói câu này co ám chỉ mình, không tiện lên tiếng, đang định tiến lên thi lễ, Lão Hóa Tử đã thò vào trong bọc móc ra cái bao giấy đưa về phía chàng nói:

- Đùng hủ nho nữa, bánh bao hãy còn nóng, ăn đi rồi nói.

Lão Hóa Tử không câu nệ cầm bánh bao nhét vào miệng. Tần Lãm Phong đưa tay tiếp lấy, ngồi xuống một bên, vừa ăn vừa định hỏi lão mấy câu, mới muốn mở miệng đã bị Lão Hóa Tử cướp lời:

- Ta biết trong bụng ngươi đang có nhiều nghi vấn phải không?

Tần Lãm Phong bị lão nhìn thấu tâm can đành phải gật đầu đáp:

- Xin lão tiên bối nói cho.

Lão Hóa Tử lấy bình hồ lô ở trên lưng xuống, mở nắp ngửa cổ uống vài ngụm, rồi đáp:

- Lão Hóa Tử ta ba tháng trước trên đường đến Giang Bắc, đã gặp Diệu Thường Đạo Cô, thấy bà ta sau lưng có cống theo một con nhóc, mới hỏi, đã biết là bị thương bởi độc chưởng...

- Lão tiên bối, lúc ở Túy Tiên Cư tại sao biết được nàng chính là sư muội của tại hạ?

Diệu Thường Đạo Cô có nói cô nương đó bị thương không đến nỗi nặng, nhưng vì một tên đại phu Mông Cổ không rành nghề thuốc chữa trị cho nên chất độc đã thâm nhập nội tạng...

Tần Lãm Phong kinh ngạc ấp úng nói:

- Lão đại phu Mông Cổ đó ở đâu thế?

- Tên đại phu Mông Cổ đó chính là xá huynh của nàng!

Tần Lãm Phong nghe đến đây mắt ngấn lệ, tim đập rộn rã, tự rủa thầm:

- Đáng chết!

Lão Hóa Tử nói tiếp:

- Diệu Thường Đạo Cô cũng kể cho ta nghe tướng mạo sư huynh của cô nương đó, cho nên lúc ở Túy Tiên Cư mới gặp ngươi là lão phu đã nhận ra ngay.

- Lão tiên bối có biết hiện giờ thương thế của nàng như thế nào không?

- Diệu Thường Đạo Cô tuy rằng đã chữa được cho nàng. Trước mắt thì cũng như người thường nhưng chất độc trong nội tạng vẫn chưa được ép hết ra ngoài.

Tần Lâm Phong sầm nảo hỏi:

- Lễ nào không còn cách nào khác?

- Nếu như Hồi Xuân Thủ chưa chết, chỉ cần một viên Hỏa Long Cổ Nguyên Hoàn của lão là có thể trị khỏi, tình hình bây giờ phải đợi đến ngày mai coi có thể đoạt được Đà Long Đả hay không?

- Đà Long Đả cũng có công hiệu sao?

Lão ăn mày gật gật đầu tiếp nói:

- Đà Long tuy là một quái thú, nhưng gan của nó có thể trị được bách độc, đối với người đã luyện võ công chỉ cần ăn gan của nó cũng bằng năm mươi năm công lực.

Nói đến đây lão thở dài một tiếng, nói thêm:

- Đáng tiếc là tin tức này đã lọt ra ngoài, đánh động dã tâm của các môn phái trên võ lâm. Mai nhất định sẽ có một trường ác đấu, lúc đó muốn đoạt gan Đà Long cũng không phải là dễ dàng.

Tần Lâm Phong chau mày nghĩ thầm:

- Thương thế của sư muội cũng là do ta mà nên, ngày mai lúc Đà Long xuất hiện, dù tan xương nát thịt ta cũng quyết đoạt được để trị bệnh cho sư muội, nếu như không làm sao ăn nói với sư phụ ở dưới tuổi vàng!

Nghĩ xong chàng lại nói:

- Lão Tiền bối có thể biết hiện giờ sư muội hiện đang ở đâu không, vẫn bối muốn gặp nàng.

- Người không gặp thì tốt hơn, cô nương đó vẫn còn hận người đến xương tủy.

Tần Lâm Phong mắt rướm lệ nói:

- Cũng bởi nàng đau lòng về cái chết của sư phụ... Hừ! Nàng làm sao biết được văn bối đây oan ức!

- Việc này từ từ mới có thể giải quyết được, tuy mới quen biết với người, nhưng hóa tử ta dám tin rằng những việc động trời đó không phải do người làm.

- Lão tiền bối, tại hạ muốn trông thấy nàng có được không?

Lão Hóa Tử suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Được! Mỗi ngày vào buổi tối. Diệu Thường Đạo Cô đều dẫn nàng đến Ma Cô Trì để coi Đà Long, cũng là lúc có thể trông thấy nàng, tối hôm nay người có thể đi để nhìn thấy y thị được đây.

Nói xong lão đứng dậy dùng tay chỉ về phía núi nói:

- Trên sườn núi bên kia là Thiên Sư Động, người có thể đến đó điều tức một lúc, nếu không có việc gì thì đừng đi lung tung, bởi vì hiện này, những kẻ đang truy sát người quá nhiều... nhớ đấy.

Trong nháy mắt đã thấy bóng lão lướt về hướng bắc.

- o O o -